

κουβαλοῦν ξύλα Σῦρ. Κουβαλοῦνε ἀδιάκοπα κρεβάτα καὶ τρώνε Παξ. 'Αδιάκουπα βρέχ' φέτον τὸν καλονκαίρ' Αἰτωλ. Τὸν νιρὸ τρέχ' ἀδιάκουπα 'ς τὴν βρύσ' Χουλιαρ. || Ἄσμ.

Νὰ πολεμοῦσ' ἀδιάκοπα τῇ Κρήτης τοῖς τυράννοισι Κρήτ.

ἀδιάκοπος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. ἀδιάκουπους Ἡπ. (Χουλιαρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀδιάκοπος.

1) Ὁ μὴ διακοπτόμενος, συνεχῆς ἔνθ' ἄν.: Βροχὴ ἀδιάκοπη σύνηθ. 'Αδιάκουπου χιόν' πέφτ' Χουλιαρ. Κακὸν κινρὸ ἀδιάκουπου ἔχουμι Αἰτωλ. 2) Ὁ ἀδιακόπως ὁμιλῶν, εὐγλωττος Ἡπ. (Χουλιαρ.): 'Αδιάκουπ' γλῶσσα. 3) Ὁ συνεχῶς βαδίζων Ἡπ. (Χουλιαρ.): Τοῦ τοῦ λέει τὸν πουδάρ' κ' εἶνι ἀδιάκουπους (τοῦ τοῦ λέει τὸν πουδάρ' = ἀντέχουν τὰ ποδάρια του).

ἀδιακρισία ἡ, λόγ. σύνηθ. ἀδιακρισιὰ Παξ. ἀδιακρισιὰ Νάξ. (Ἀπύρανθ. Βόθρ.)

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀδιακρισία.

Ἡ ἔλλειψις διακρίσεως, ἀναίδεια ἔνθ' ἄν.: Αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἔχει μὲ ἀδιακρισία ποῦ δὲ λέγεται! σύνηθ. Ἡ ἀδιακρισία τους κ' ἡ χωριατιά τους δὲ λέγονται, κάνουν καὶ πῶς δὲ σὲ ξέρουν! Παξ. || Φρ. 'Αδιακρισία ποῦ τὴν ἔχει! σύνηθ.

ἀδιάκριτος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. ἀδιάκριτε Τσακων. ἀδιάκριτος Κίμωλ. Κρήτ. Σύμ. Σῦρ. ἀδιάκριτους Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀδιάκρ'τος Μύκ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀδιάκριτος = ἀνάμεικτος, ἀκατανόητος, ἀναποφάσιτος.

Ὁ μὴ ἔχων διάκρισιν, ἀναιδής, ἀναίσχυντος ἔνθ' ἄν.: 'Ανθρωπος πολὺν ἀδιάκριτος. Μωρέ, τὸν ἀδιάκριτο, ἀδιακρισία ποῦ τὴν ἔχει! σύνηθ. || Γνωμ.

Ἡ πείνα καὶ τὸν εὐγενῆ ἀδιάκριτο τὸν κάνει

Αἴγιν. Δίνεις τὸν ἀδιάκριτο ψωμὶ καὶ γυρεύκει καὶ ἄλλας νὰ τὸ φάῃ Ρόδ. Διὰ τὴν σημ. πβ. Σουῖδ. «ἀδιάκριτος»... λαμβάνεται καὶ ἐπὶ τῶν μὴ γινωσκόντων τὰ δέοντα ἢ ἀφρόνως φλυαρούντων καὶ Ἡσύχ. «ἀδιάκριτον» μὴ ἔχοντα διάκρισιν.

ἀδιαλάλητος ἐπίθ. Σῦρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἀμαρτ. ἐπίθ. διαλάλητος < διαλάλω.

Ὁ μὴ κηρυχθεὶς, ὁ περὶ οὗ δὲν ἐκηρύχθη προηγουμένως ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν Ἑλλήνων καθολικῶν, ὅτι πρόκειται νὰ νυμφευθῇ: Ὁ δεῖνα εἶναι ἀκόμα ἀδιαλάλητος. Παντρεύτηκε ἀδιαλάλητος.

ἀδιάλεχτος ἐπίθ. Βιθυν. Ἡπ. Κεφαλλ. Κρήτ. Πελοπν. (Κορινθ. Σαραντάπ. κ. ἄ.) Σίφν. Σύμ. ἀδιάλεχτους Ἡπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀγκιάλεχτος Κύπρ. ἀδιάλεγος Χίος κ. ἄ. ἀδιάλεγους Ἡπ. (Χουλιαρ.) ἀδιάλεος Παξ. ἀζάλετε Τσακων. ἀδιάλογο τό, Χίος

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. διαλέχτος < διαλέγω. Ὁ τύπ. ἀδιάλεγος ἐκ τοῦ θέμ. τοῦ ἐνεστ. τοῦ διαλέγω.

1) Ὁ μὴ διαλεχθεὶς, ὁ μὴ ὑποστὰς διαλογὴν ἢ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ διαλεχθῇ ἔνθ' ἄν.: Ἐλαῖες ἀδιάλεχτες Βιθυν. Σῦκα ἀδιάλεχτα Σύμ. Ἐχω ἀκόμα τὸ σπαρτὸ ἀδιάλεο

Παξ. Σ'τάρ' ἀδιάλεχτον Αἰτωλ. 'Αδιάλεχτα φασούλια αὐτόθ. || Παροιμ. φρ. Διαλέει τ' ἀδιάλεχτα (ἐπὶ τοῦ ματαιοπονοῦντος) Ἡπ. || Ἄσμ.

Τὸ γαῖδούρι τὸ δεμένο | τρώει χορτάρι διαλεμένο,
τὸ γαῖδούρι τὸ λυτὸ | τρώει χορτάρι ἀδιάλεχτο

Πελοπν. (Κορινθ. Σαραντάπ.) 2) Τὸ οὐδ. ἀδιάλογο οὐσ., ἡ μαστίχη ὅπως συλλέγεται πρὶν ἀκόμη καθαρισθῇ καὶ χωρισθῇ κατὰ ποιότητάς Χίος.

ἀδιαλίγου ἐπίρρ. Χίος ἀδιαλίγο Σῦρ. ἀδιαλίο Σῦρ. ἀδιάλογα Χίος

Ἐκ τοῦ δι' ὀλίγου. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ἀδιδάωρα.

Συχνάκις, συνεχῶς, ἀδιακόπως ἔνθ' ἄν.: Τὸν πιάνει πόνος ἀδιαλίγου Χίος Κλαίει ἀδιαλίγου αὐτόθ. Συνών. ἀδιδάωρα, κάθ' ὅσον λίγο (ἰδ. λίγος).

ἀδιαλόγιστος ἐπίθ. ἀμαρτ. ἀδιαλόγιστους Λέσβ. ἀδιαλόγ'στους Λέσβ. Σάμ. ἀδιαλόιστος Κάμπ. Κῶς Μεγίστ. Νίσυρ. Ρόδ. Σύμ. ἀδζαλόιστος Κάλυμν.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀδιαλόγιστος.

1) Ἀσυλλόγιστος, ἀπερίσκεπτος, ἀνόητος Κάμπ. Λέσβ. Μεγίστ. Νίσυρ. Ρόδ. Σάμ.: Βρέ, ἀδιαλόιστε, τί δουλειὲς εἶναι ποῦ κάνεις! Ρόδ. Ἐπῆεν ἀδιαλόιστος καὶ πέρασε τὸν ποταμὸ αὐτόθ. Ἀνθρωπος ὅλως διόλου πλεὶς ἀδζαλόιστος Κάλυμν. 'Αδιαλόγ'στου τοιφάλ' Λέσβ. || Παροιμ.

Ἀθροῦνους ἀδιαλόγιστους αἰὶς τοῦ τσ' ἀπατός του
κάμει εἰς τὸν τοιφάλι του ποῦ δὲν τὰ κάμ' ἰχθὺς του

(ὁ ἄνθρωπος πάσχει δεινότερα κακὰ ἐκ τῆς ἰδίας ἑαυτοῦ ἀλογιστίας. Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 1,322 καὶ 2,287) αὐτόθ. Συνών. ἀδιαμέτρητος, ἀσυλλόγιστος. 2) Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν δύναται τις νὰ σκεφθῇ, ἀπρόοπτος, αἰφνίδιος Κάμπ. Κῶς Σύμ.: Φρ. Ἀδιαλόιστη ὥρα νὰ σ' εὔρη! (ἀρά) Κῶς Ἀδιαλόιστη φουρτῖνα νὰ σ' εὔρη! (ἀρά) Κάμπ.

β) Τὸ οὐδ. οὐσ., αἰφνίδιον κακὸν Κῶς: Ἀδιαλόιστον νὰ σοῦ ὅρη! (ἀρά). Πβ. ἀδιδάλυστος 4. 3) Ἀμέτρητος, ἀναρίθμητος, πολὺς Σύμ.: Ἐφασ ἓνα ξύλο ἀδιαλόιστο (ἐδάρη πολὺ).

ἀδιάλυστος ἐπίθ. Ἀνδρ. Θήρ. Κύθν. Νάξ. Πάρ. Σῦρ. ἀδάλυστος Πόντ. (Οἶν. Τραπ.) ἀδιάλυστους Θράκ. (Αἰν.) ἀδιάλυτος Πελοπν. (Λακων.) ἀδιάλ'τους Ἡπ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *διάλυστος < διαλύω, παρ' ὃ καὶ διαλύζω. Τὸ ἀδιάλυτος ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀδιάλυτος.

1) Ὁ μὴ διαχωρισθεὶς, ὁ μὴ διακριθεὶς, ἐπὶ κλωστῆς νήματος, ὑφάσματος κττ. Πόντ. (Οἶν. Τραπ.): Ἀδάλυστον παννὶν Τραπ. 2) Ἀκτένιστος Ἀνδρ. Θήρ. Κύθν. Νάξ. Πάρ. Σῦρ.: Ἀδιάλυστά' χει τὰ μαλλιά τ'ς ἀκόμα κ' εἶναι μεσημέρι Νάξ. 3) Ἀνερμήνευτος, ἀνεξήγητος, συνήθως ἐπὶ ὀνείρων Ἡπ. Πελοπν. (Λακων.): Ἀδιάλ'τα εἶνι τὰ λόγια τ' αὐτ'νοῦ Ἡπ. Ὀνειρον ἀδιάλ'του αὐτόθ. 4) Τὸ οὐδ. οὐσ. συνήθως κατὰ πληθ., ἀτυχήματα, κακὰ Θράκ. (Αἰν.) κ. ἄ.: Μὴ τύχ' κὶ σὲ γνωρίζ'νι, κουρίτσι μ', κὶ πάθουμι ἀδιάλυστα! Αἰν. || Φρ. Ἐπαθα τ' ἀδιάλυστα ἄγν. τόπ. Πβ. ἀδιαλόγιστος 2 β.

***ἀδιαμέριστος** ἐπίθ. ἀδιαμέρζετε Τσακων.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *διαμεριστός < διαμερίζω.

Ἀδιανέμητος: Οἱ χοῦρε τῆς αἰ ἀμπέλες εἶναι ἀκόμη ἀδιανέμητοι (τὰ χωράφια καὶ τὰ ἀμπέλια του εἶναι ἀκόμη ἀδιανέμητα). Συνών. *ἀδιάρμιστος, ἀμέραδος, ἀμέριστος.

αδιαμέτρητος ἐπίθ. Βιθυν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *διαμετρητός < διαμετρῶ.

Ὁ μὴ μετρημένος, ἀπερίσκεπτος, ἀσυλλόγιστος: Ἀδιανέμητος καὶ ἀσυλλόγιστος. Συνών. ἀδιολόγιστος, ἀσυλλόγιστος.

αδιανέμητος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. αδιανέμητος Πελοπον. (Μάν.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. αδιανέμητος.

Ὁ μὴ διανεμηθεὶς ἐνθ' ἄν.: Τὰ κληρονομικά μας εἶναι ἀκόμη αδιανέμητα σύνηθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀδιαμέριστος καὶ *ἀδιάρμιστος.

αδιανέμιστος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *διανεμιστός < διανεμίζω.

Ὁ μὴ ἀποξηρανθεὶς, ὁ μὴ στεγνώσας, ὑγρός: Ἐστὲ γνωξες; (ἐνν. τὰ πλυμένα ἐνδύματα)—Δὲ βαρεῖσαι, ἡπλωσάτα ταχύτερον ποῦ ἴδα τὸν ἥλιο, μὰ ἤτονε διανεμισμένα καὶ αδιανέμιστα, ὅθεν ἤρθεν ἡ πρώτη βόρα, καὶ ἐνέβηκα καὶ ἐμάζωξά τα.

αδιανόητος ἐπίθ. ἀμάρτ. αδιανόητους Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. διανοητός < διανοοῦμαι. Πβ. τὸ ἀρχ. ἐπίθ. αδιανόητος.

Ἀμέριμος: Κοιμᾶται αδιανόητους. Συνών. ἀνέννοιος, ἀνοϊαστος.

αδιάνοιωτος ἐπίθ. Ἡπ. αδιάνωτος Μακεδ. (Θεσσαλον.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *διανοιωτός < διανοιώνομαι.

Ὁ μὴ δυνάμενος δι' ὕπνον, λήθαργον κττ. νὰ λάβῃ αἰσθησιν τῶν περὶ ἑαυτὸν, ἀναίσθητος ἐνθ' ἄν.: Κοιμᾶται αδιάνοιωτος Ἡπ. Συνών. ἀγροίκετος Β 2, ἀλάλητος, ἀνανόητος, ἀνόητος.

αδιανόμητος ἐπίθ. Α.Ρουμελ. (Μεσημβρ.) Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *διανομητός < διανομειοῦμαι.

1) Ὁ μὴ προνοῶν, ὁ μὴ λαμβάνων φροντίδα Α.Ρουμελ. (Μεσημβρ.) 2) Ἀνοικονόμητος, ἀκατάστατος Θράκ. (Σαρεκκλ.)

αδιάντροπα ἐπίρρ. Ἀθῆν. κ.ἀ. —ΚΠαλαμ. Τρισεύγ. 60 —Λεξ. Περίδ. αδιάντροπα Νάξ. (Φιλότ.) αδιάντροπα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀδιάντροπος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ.

Ἀναιδῶς, ἀσυστόλως ἐνθ' ἄν.: Τὸ κορίτσι μιλεῖ αδιάντροπα Φιλότ. Φέρθ' καὶ αδιάντροπα ἔς τὸν πατέρα τ' Αἰτωλ. Κουτός! Γιατί μοῦ γύρισες αδιάντροπα τοῖς πλάτες σὰν νὰ μὴν ἔστεκα ἔς τὸ πλευρό σου! ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.

αδιαντροπεύομαι Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀδιάντροπος.

Γίνομαι ἀναιδής, ἀναισχυντῶ.

αδιαντροπία ἡ, Τσακων. αδιαντροπία Κεφαλλ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Φιλότ.) αδιαντροπία Λυκ. (Λιβύσσ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) αδιαντροπία Μακεδ. (Μελέν.) Σάμ. αδιαντροπία Τσακων.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐς. ἀδιαντροπία.

Ἀναιδεια, ἀναισχυντία ἐνθ' ἄν.: Μουρ' αδιαντροπία! Ἀπύρανθ. Τί αδιαντροπία ποῖς αὐτεῖν ἢ τσοῦπα! Αἰτωλ. Δὲ σκιάχ' κα τίπουτ' ἄλλον ἀπ' ἢ αδιαντροπία (ἀπ' ἢ = ἀπὸ τὴν) αὐτόθ. Συνών. ἀνετροπία.

αδιάντροπος ἐπίθ. Ἀμοργ. Πελοπον. (Δημητσάν.) Πόντ. Τήν. κ.ἀ. αδιάντροπος Κεφαλλ. Κρήτ. Νάξ. Πάρ. Σύμ. Σῦρ. κ.ἀ. αδιάντροπους Λυκ. (Λιβύσσ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ἀ. αδιάντροπους Σάμ. Λέσβ. αδιάντροπος Κάρπ. ἡγιάντροπους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. ἐπιθ. ἀδιάντροπος.

1) Ἀναιδής, ἀναισχυντος ἐνθ' ἄν.: Ἀδιάντροπα λόγια-καμώματα Λέσβ. Ἀδιάντροπα πιδὰ εἶναι αὐτὰ Αἰτωλ. Πήρι νὰ γ'ναῖκα αδιάντροπη αὐτόθ. || Παροιμ.

Τ' αδιάντροπον τὸ πρόσωπο ζευγάρι βόδια ἀξίζει (τοῦ ἀναιδοῦς ἢ ἀναισθησίας εἶναι μεγαλυτέρα ἀπὸ τὴν τοῦ κτήνους) ΙΒενιζέλ. Παροιμ.² 286,21. Συνών. ἀνετροπος, ἀποδιάντροπος, ξεδιάντροπος. 2) Μεταφ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ ὀργῶν πρὸς αὐξήσιν, ὁ φυλλομανῶν, ἀλλ' ὀλίγον ἀποδίδων καρπὸν Ἀθῆν. Πάρ. Τήν.: Ἀδιάντροπο δένδρο-φυτὸ Πάρ. Πβ. ἀρχ. «ὅσα τῶν γενῶν ὑβριστικά» παρὰ Θεοφρ. Φυτ. αἰτ. 3,15,4.

***ἀδιάρμιστος** ἐπίθ. ἀδιάρμιστος Πόντ. (Τραπ. κ.ἀ.) ἀδιάρμιος Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *διάρμιστός < *διάρμίζω.

Ὁ μὴ διανεμηθεὶς, ὁ μὴ διαμοιρασθεὶς, αδιανέμητος ἐνθ' ἄν.: Ἀδιάρμιστα εἶν' ἀκόμαν τὰ κόλλ' βα Τραπ. Συνών. *ἀδιαμέριστος, ἀμέραδος, ἀμοίραστος.

αδιαρμήνευτος ἐπίθ. Σῦρ. αδιαρμένευτος Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. Σάντ. Χαλδ. κ.ἀ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *διαρμήνευτός < διαρμηνεύω.

Ὁ μὴ τυχὼν συμβουλῆς, νουθεσίας, καθοδηγίας ἐνθ' ἄν.: Τὸ παιδί τό'στειλες αδιαρμήνευτο Σῦρ. Ἀδιαρμένευτον ἔστειλεν ἄτον ἔς σὴν ξενιτείαν Κοτύωρ. Τὰ παιδιά σ' αδιαρμένευτα μ' ἀφίντς ἄτα (τὸ μ' ἀφίντς ἐκ τοῦ μὴ ἀφίνης) Τραπ. Χαλδ. κ.ἀ.

αδιαρμισιὰ ἡ, ἀμάρτ. αδιαρμισιὰ Ἰμβρ. αδιαρμισιὰ Ἰμβρ. αδιαρμισιὰ Λέσβ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐς. διάρμισι. Πβ. ἀστερητ. 1 β.

Ἀταξία, ἀκαταστασία ἐνθ' ἄν.: Τί αδιαρμισιὰ εἶναι, κόρη μ'! Λέσβ.

αδιάρμιστος ἐπίθ. Ἰων. (Βουρλ.) Κρήτ. αδιάρμιστους Ἰμβρ. αδιάρμιστους Λέσβ. αδιάρμιστους Λήμν. αδιάρμιστος Κάρπ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *διάρμιστός < διάρμίζω.

